

На смерть М. Павлика

д. 26 січня 1915 р.

Не жаль по stratі друга з гробів літ,
Зоронина та пильменника,
Шоварима та стьробітника
Наббвэй ниві нашого публічного життя
Примучує мене в тій хвилі промовати
Ще, щораздало-б сказати
Над світовою машиною його,
А та велика, просторівна сила,
Якій те пер всі мусимо Корить сес.

В його особі всі ми втратили
Палановитого робітника, живу,
Туткуну силу, стьбата зерен плодотих,
Завзятого поборника неправди
Ща кривди людської, багато з тих
Будителів народної думи
Ща свідомості, про яких ніколи
Не гасне пам'ять.

Наднадь він з тих людей, котрих
Хоті згане, але зломать не може
А ужда севіжитя, котрі не батуть
Противностей і небезпекитала,
Де в думках їх присвітує ідея;
Зотих, що не шадять противників
Ані приятелів, де можуть на свій погляд
Добру загальную зробити прислугу.

Був широмовний він та широмовність
Не все те саме, що правдомовність.
Тернів багато, та тернів не мало
Такого, що при интимі розумі

verte

Міз оминуть, як би з гуртом палким
у парі йшла розвага.

Мир торжкуч його! Слого заслуги
зсторія очинить, історія хиб
зі смертним тілом хай покресить могила!

Написано вчорах 28 і 30 січня 1915 р.

Зараз по смерті М. Павлика де в кого з його прихильників виринула гуртка чоброїти йому величній та многолюдний похорон без попа згідно з його останньою волею. Загла російській воєнній оккупації се показалося немональним і де хто з проводирів національно-демократичної партії, до якої покійний яктаси радікальної партії все ставив се борючо, чоброїв похорон зі звитайною пан хидоро та в сиррвооді духовних - пароха Успенської церквви (Ставрополітїї) о. В. Давидака та його сатручника і звитайною церквебної процесії при чтасти мчаліки. Була чумка, аби хтось зі знайомих покійного - з його сатртіяників ані оного визнатийшого злена не було боги бі Львові - вичолосив нагу його зробою коротку промову. Езголосив ся як дуб зорітній товариш покійного, та хата мій особистий на похороні при зумсто здеакних причин невідно відним та в день перед похороном на мисав севакий концент промови, який мій би був вичолосити хтось із молодіжи: „ — „ Ордате російська не позволила вичолосити нагу зробою мій духовної ані світської промови.

Львів 9. 12 мая 1915 р.